

Arrest

nr. 162 682 van 24 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 25 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 juli 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 augustus 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers ouders die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, komen op 25 juli 2005 België binnen met hun kinderen en dienen een asielaanvraag in op 28 juli 2005.

Op 13 april 2006 worden ten opzichte van verzoekers ouders beslissingen genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Op 5 december 2006 wordt verzoekers vader door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van negen maanden wegens valsheid in geschriften.

Op 26 februari 2008 dienen verzoekers ouders samen met de kinderen, waaronder verzoeker die op dat ogenblik 12 jaar oud is, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 4 juni 2008 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij het gezin gemachtigd wordt tot een verblijf van één jaar, ze worden in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR) geldig voor één jaar.

Op 16 maart 2009 wordt verzoekers vader door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels en vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen.

Op 3 juni 2009, op 27 mei 2010, op 10 mei 2011 en op 10 juli 2012 wordt het BIVR verlengd voor een jaar.

Op 14 mei 2013 dient het gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 7 juni 2013 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Op 27 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij het BIVR van het gezin, waaronder verzoeker, niet langer verlengd mag worden. De ouders van verzoeker dienen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat gekend is onder het rolnummer X.

Op 12 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 14 mei 2013 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard.

Op 12 februari 2014 worden ten opzichte van het gezin bevelen genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Deze beslissingen worden aangevochten in de zaak met het rolnummer X.

Op 15 april 2014 dient het gezin een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 6 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 6 juni 2014 worden ten opzichte van het gezin bevelen genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Het bevel genomen ten opzichte van verzoeker vormt de bestreden beslissing:

“De heer : Naam + voornaam: M., D. geboortedatum: (...)1996 geboorteplaats: München - Gladbach nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o *Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Mijnheer heeft een asielaanvraag en een aanvraag 9ter ingediend. Het verblijf werd toegestaan tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven en de medische elementen liep. Mijnheer werd naar aanleiding van de aanvraag 9ter in het bezit gesteld van een A-kaart. Mijnheer werd gedurende 4 jaar in het bezit gesteld van een A-kaart tot zolang de medische elementen aanwezig waren die een verlenging mogelijk maakten. Mijnheer wist dat dit dus om een voorwaardelijke verblijfssituatie ging. Vermits beide procedures werden afgesloten met een negatieve beslissing (noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hem toegekend en de aanvraag 9ter werd afgesloten met een negatieve beslissing op 27.08.2013), is het verblijf van mijnheer niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen, is inmiddels ruimschoots overschreden.“*

Op 6 juni 2014 worden ten opzichte van de andere leden van het gezin inreisverboden genomen (bijlage 13sexies).

Het beroep tegen deze inreisverboden is gekend onder het rolnummer X.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. De verwerende partij werpt volgende exceptie op:

“Exceptie van onontvankelijkheid - gebrek aan belang.

Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 .

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikel 3 EVRM, doch uit de bespreking van het enig middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

2.1.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, AV, nr. 116.003). Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Doc.Parl, 53, 1825/001, p. 17). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen. *In casu* wordt de schending van artikel 3 van het EVRM aangevoerd. De gemachtigde is in deze materie dus, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid. De exceptie van onontvankelijkheid, opgeworpen door de verwerende partij, wordt dan om deze redenen dan ook verworpen.

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de synthesesamenvatting voert verzoeker het volgende aan:

“Met betrekking tot het eerste middel Schending van artikel 3 EVRM, Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht

Verzoeker is echter nog steeds ziek en maakt momenteel zelfs een nieuwe episode van hemoptoe door. Zijn behandelend arts stelt dat indien deze situatie niet snel opgelost geraakt, een verdere oppuntstelling nodig is om de onderliggende oorzaak te vinden.

De arts stelt bovendien dat de situatie van verzoeker actueel slechter is dan enkele jaren geleden, omwille van het optreden van herhaalde episodes van hemoptoe ondanks een correcte behandeling.

Aangezien zijn behandelende artsen stellen dat zijn situatie zorgwekkend is en een correcte opvolging noodzakelijk is, kan verzoeker niet begrijpen waarom de bestreden beslissing stelt dat er geen medische elementen in het dossier aanwezig zijn die verantwoorden dat verzoeker nog langer op het Belgische grondgebied verblijft.

Aangezien in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoeker probleemloos naar zijn land van herkomst kan terugkeren hoewel zijn dokters in België erop aandringen dat zijn medische situatie onrustwekkend is, faalt de beslissing naar de vereisten van de materiële motiveringsplicht.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Verzoeker wordt namelijk sedert jaren door dezelfde artsen behandeld, die zijn medische toestand inmiddels door en door kennen en dan ook gepast kunnen handelen, zeker nu de toestand van verzoeker allesbehalve stabiel is.

Bovendien, zo stelt ook zijn behandelend arts, zullen de emotionele moeilijkheden die gelinkt zijn aan een verwijdering van het grondgebied na een dermate lang verblijf (sedert 2005), waarbij verzoeker zijn hele jonge leven in België heeft opgebouwd, ook een negatieve weerslag hebben op het verloop van zijn ziekte.

Door dit geheel van omstandigheden dreigt verzoeker onderworpen te worden aan een vernederende en mensonterende behandeling.”

3.2. In de nota had de verwerende partij het volgende gerepliceerd op het middel:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 3 EVRM ;
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;
- de redelijkheidsplicht.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij lijdt aan mucoviscidose en hiervoor sedert jaren medisch gevolgd wordt in België. De verzoekende partij houdt voor dat de haar medische situatie slechter is dan enkele jaren geleden. De verzoekende partij vindt het onbegrijpelijk waarom de bestreden beslissing stelt dat er geen medische elementen in het dossier aanwezig zijn, dewelke verantwoorden dat zij nog langer in België verblijft.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Mijnheer heeft een asielaanvraag en een aanvraag 9ter ingediend. Het verblijf werd toegestaan tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven en de medische elementen liep. Mijnheer werd naar aanleiding van de aanvraag 9ter in het bezit gesteld van een A-kaart. Mijnheer werd gedurende 4 jaar in het bezit gesteld van een A-kaart tot zolang de medische elementen aanwezig waren die een verlenging mogelijk maakten, Mijnheer wist dat dit dus om een voorwaardelijke verblijfssituatie ging. Vermits beide procedures werden afgesloten met een negatieve beslissing (noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hem toegekend en de aanvraag 9ter werd afgesloten met een negatieve beslissing op 27.08.2013), is het verblijf van mijnheer niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen, is inmiddels ruimschoots overschreden.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing an sich niet betwist, waar door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding is vastgesteld dat zij langer in het Rijk verblijft, dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn.

Terwijl artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Gelet op het voormelde vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet anders dan aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) te betekenen.

Het loutere feit dat de verzoekende partij meent dat zij omwille van haar medische situatie niet gehouden kan zijn om het Rijk te verlaten, laat verweerder gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat door de arts-adviseur op 07.06.2013 nog werd geadviseerd dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst, vermits de behandeling en de noodzakelijke medische zorgen aldaar beschikbaar én toegankelijk zijn voor de verzoekende partij.

Terwijl naar aanleiding van een nieuwe aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 21.05.2014 door de arts-adviseur werd vastgesteld dat de verzoekende partij zich beriep op exact dezelfde aandoening, als dewelke in het advies dd. 07.06.2013 omstandig werd onderzocht.

Verweerder laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de medische situatie van de verzoekende partij terdege werd onderzocht, doch dat haar aanvragen tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet negatief werden afgesloten, zodat de verzoekende partij zich op heden niet dienstig kan beperken tot de bewering dat zij omwille van medische redenen zou moeten worden toegelaten om in het Rijk te verblijven.

Ten overvloede merkt verweerder nog op dat het de verzoekende partij vrij staat om een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, indien zij van oordeel is dat haar gezondheidssituatie inmiddels zou zijn gewijzigd, waardoor een terugkeer naar het herkomstland alsnog onmogelijk zou zijn geworden.

In zoverre de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding voor het eerst bij haar inleidend verzoekschrift een nieuw medisch attest bijbrengt, merkt verweerder nog op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding hiermee uiteraard geen rekening heeft kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het enig middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

De verzoekende partij voert in haar enig middel nog de schending aan van artikel 3 EVRM, doch dienaangaande wijst de verweerder op het belang van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij zij duidelijk de principes vaststelde die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het Hof aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval (‘a very exceptional case’), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere

medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren.

Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* te behouden.

In *D. vs. The United Kingdom* motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden:

“only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support.”

Vrije vertaling:

“slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak D. bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levenseinde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning.”

Illustratief hiervoor is dat sinds *D. vs. The United Kingdom* geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

In casu geeft verzoekende partij overigens niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM, maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

De verzoekende partij heeft geen (individuele) gegevens aangebracht die prima facie wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker een vreemdeling is die vrijgesteld is van de visumplicht, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat hij nog steeds ziek is, zijn behandelend arts stelt dat verzoekers situatie slechter is dan enkele jaren geleden. Verzoeker kan dus niet begrijpen waarom de bestreden beslissing stelt dat er geen medische elementen in het dossier aanwezig zijn die verantwoorden dat hij nog langer op het Belgisch grondgebied verblijft. Verzoeker stelt tevens dat het een motiveringsgebrek uitmaakt dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat hij probleemloos kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hoewel zijn artsen in België benadrukken dat zijn medische situatie onrustwekkend is.

3.3.3. Er dient te worden opgemerkt dat de kritiek van verzoeker niet gericht is tegen de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing komen de door verzoeker geopperde motieven niet voor, dit onderdeel van het middel lijkt gericht te zijn tegen de beslissing van 6 juni 2015 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt geweigerd, die niet de bestreden beslissing vormt en die verzoeker niet aangevochten heeft. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

Waar verzoeker mogelijk kritiek zou uiten op het motief *“Vermits beide procedures werden afgesloten met een negatieve beslissing (noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hem toegekend en de aanvraag 9ter werd afgesloten met een negatieve beslissing op 27.08.2013), is het verblijf van mijnheer niet langer gewettigd”* dient te worden vastgesteld dat deze vaststelling steunt op de stukken van het administratief dossier, steunt op een correcte feitenvinding en niet kennelijk onredelijk is.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Verzoeker voert de schending van het redelijkheidsbeginsel aan omdat hij reeds jarenlang door dezelfde artsen wordt behandeld, die hem door en door kennen en die gepast kunnen handelen, zeker nu zijn toestand allesbehalve stabiel is. Verzoeker verwijst in dit verband naar een attest van zijn behandelend arts daterend van 14 juli 2014.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Verzoeker maakt met zijn algemeen betoog, dat deels geen betrekking heeft op huidige bestreden beslissing, geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Waar verzoeker verwijst naar een attest van zijn behandelend arts van 14 juli 2014, wordt erop gewezen dat de wettigheid van een administratieve beslissing beoordeeld dient te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Dit attest dateert van na de bestreden beslissing, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen ervan. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

3.3.5. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggesteerd, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De

bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoeker beperkt zich in het middel tot de verwijzing naar een attest van zijn behandelend arts en de bewering dat hij dreigt onderworpen te worden aan een vernederende en mensonterende behandeling.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat het attest dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd, vermeldt dat de behandelende arts denkt dat de behandeling en op puntstelling beter in België verdergezet kunnen worden, gelet op de centralisatie van het dossier en de opgebouwde vertrouwensband en dat er emotionele moeilijkheden zullen zijn bij een verhuis naar een onbekend land met moeilijker toegang tot medische zorgen, waardoor verzoeker ongetwijfeld zijn ziekte tekens zal verwaarlozen wat zal leiden tot onvoldoende behandeling.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde reeds dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat het beroep tegen de beslissing van 27 augustus 2013 werd verworpen bij arrest nr. 162 681 van 24 februari 2016 en dat verzoeker geen beroep heeft ingesteld tegen de beslissing van 6 juni 2014 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,
De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.
De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET